

ЧИНТУЛОВЪ

Листъ

Издание на Сливенската студентска корпорация „Добри П. Чинтуловъ“
Брой единственъ София, 22 мартъ 1942 г. Цена 2 лева

КЪМЪ НАШИТЪ АКАДЕМИЦИ

Нѣколко стотинѣ академици, сливенски синове и дѣщери, всѣка година черпятъ наука и познания въ университетитѣ и висшиятѣ училища въ страната и чужбина и даватъ изразъ на едно мѣрило за културния уровеньъ на нашия градъ. И този стремежъ за образование не е само плодъ на свободния ни политически животъ. Той е единъ старъ исторически фактъ, който продължава като творчески процесъ до наши дни, за да бѣде и утрешиенъ обликъ на единъ, може би, не много богатъ, но раждающъ и населенъ съ интелегентни граждани градъ Сливенъ.

Още презъ осемнадесетия вѣкъ, сливенски младежи сж следвали и завършвали висшиятѣ училища и академии на тогавашния грѣцки културенъ изтокъ; други сж завършвали хуманитарни и положителни науки въ университетитѣ на западна Европа, а рускиятѣ университети даваха братско гостоприемство на много сливенци, презъ миналия и началото на настоящия вѣкъ.

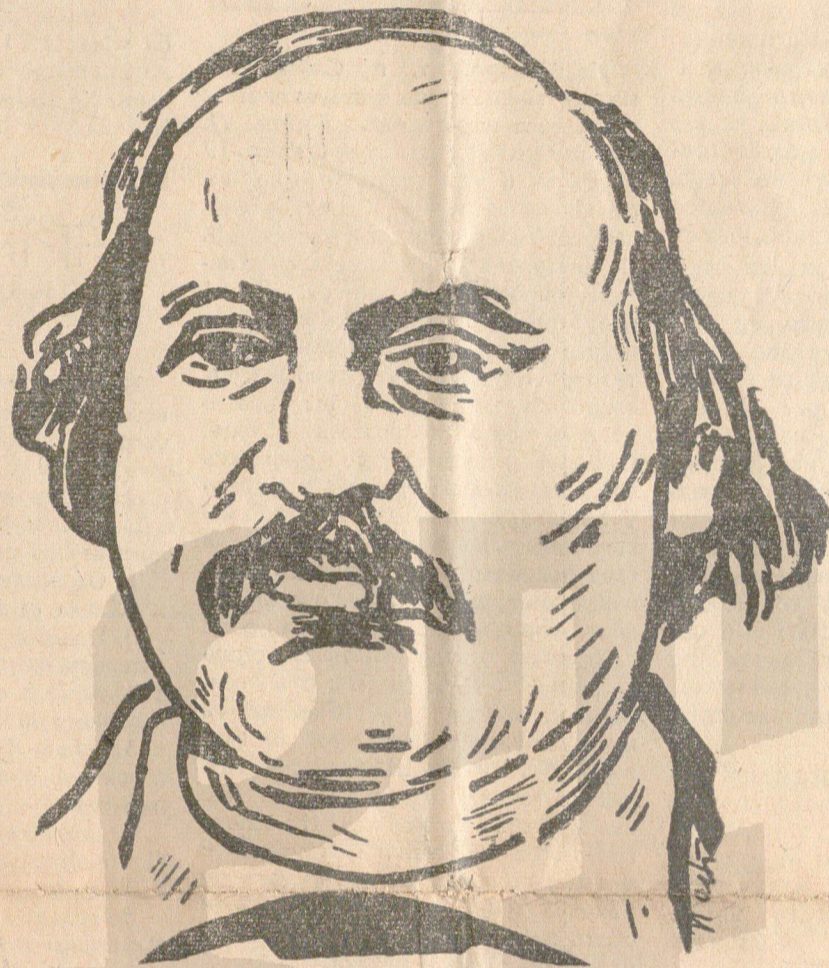
Тѣзи наши съграждани академици, работящи изъ всички университети на тогавашния културенъ святъ, не бѣха само хора на науката или търсеци удобния пѣтъ въ живота карьеристи. Тѣ бѣха челната фаланга въ борбитѣ на българския народъ за национална свобода. Тѣ оставиха свѣтла и дълбока диря въ историята на града ни, въ историята на родината ни. Единъ отъ тѣхъ бѣше сподвижникъ на великия Гарибалди, и се е билъ за италианската свобода; другъ е билъ по барикадитѣ на Парижъ; множество бѣха участници въ рускиятѣ народнически и освободителни движения. А завърнали се въ отечеството си, всички тѣ бѣха фарове на просвѣта; общественици и политици; борци за свободата и зидари на новоосвободената ни дѣржава.

Днешната сливенска академична младежъ има задъ себе си единъ великъ примѣръ — дълото на съгражданитѣ ни академици, които сж били преди насъ. Има едно настояще, което е трудно, но което трѣбва да бѣде преодолено съ воля и неуморенъ трудъ за да бѣдемъ вѣрни на тѣхния заветъ. Неговото осъществяване ще осмисли нашиятѣ утрешни дни.

И когато този примѣръ и заветъ: да работимъ за величието на родината си — бѣде носенъ отъ студентитѣ, като частъ отъ интеллигенцията ни, заедно съ цѣлия български народъ, тогава ние ще бѣдемъ близо до идеала за Велика България.

Родолубивитѣ сливенски студенти сж дали и продължаватъ да даватъ доказателства за разбиране и служене на тази истина. Тѣ и въ бѣдеще ще бждатъ гордостъ на родния си градъ, защото живѣятъ съ духа на Хаджи Димитра, отразяватъ интеллигентността на Д-ръ Селимински и обичатъ родината си и нейната свобода като своя патронъ Добри Чинтуловъ.

Г. П. Арнаудовъ
Сливенски градски кметъ

1822 — 1942

Вѣтъръ ечи, Балканъ стене,
Самъ юнакъ на коня,
Съ трѣба зове свойтѣ братя —
Всички на оръжия!

Който носи мѣнко сѣрдце
И българско име,
Да припаше тънка сабя,
Знаме да развие!

Настоящиятъ „Чинтуловъ листъ“, издаваме по случай 120 години отъ рондението на нашия патронъ и голѣмъ поетъ, достойниятъ синъ на Сливена, Добри Чинтуловъ

Слив. студ. корпорация
„Добри П. Чинтуловъ“,

ДОБРИ ЧИНТУЛОВЪ

Посрѣдъ тъмния хоризонтъ на нашата бурна и тревожна ренесансова епоха, свѣтлия образъ на спокойния и замисленъ поетъ Чинтуловъ засия лжчезарно и откри всрѣдъ лжкатушнитѣ пжтеки на робството свѣтлика на оная живителна мощъ, която намѣри най-пълненъ изразъ въ поезията на Ботевъ и Яворовъ.

Чинтуловъ е първиятъ, който излъ своята нѣжна и поетична душа въ хубави и прости патриотично-бунтовни пѣсни, изразъ на страстния и кипящъ поривъ на народната душа къмъ свободата. Той е първиятъ, който напипа болнитѣ струни на българското сѣрдце и разкри въ пѣснитѣ си всичката скръбъ на нашата мжчителна и страшна робска действителност. И неговитѣ пѣсни се подеха като откровение, като дълга борба отъ цѣлия български народъ, който прегърна идеята за политическото ни освобождение, като откри въ себе си възможности за новъ животъ.

Съ пламъка на свойтѣ пѣсни, съ откритата си душа, съ своята нравствена чистота и благородие и най-после съ силата на своя умъ, той е билъ винаги източникъ на всички народополезни начинания въ родния си градъ.

Чинтуловъ не обичаше да говори за себе си и не чакаше награда за дѣлата си. Съ своето животрепещо сѣрдце Чинтуловъ бѣше сжко притяжание на народния духъ.

Тренетитѣ на неговата душа затрогваха живо най-чувствителнитѣ струни на тогавашнитѣ будни народни слоеве, а пѣснитѣ му се разнасяха на ширь и дължъ изъ поробената родина, палѣха сѣрдцата съ бунтовнически огънь, хвърляха любовородна искра въ младежкитѣ души и създадоха буйния пламъкъ, койго хвърли въ отечественния жергвеникъ плеада борци-великани отъ Хаджи Димитър до Левски и Ботевъ.

Чинтуловъ се явява първиятъ оформенъ пѣвецъ на нашето възраждане, първиятъ политически изразителъ на бунтовнически копнежъ. Подземното и негласно влияние на неговитѣ пѣсни за по-сетнешнитѣ революционни движения, не е още достатъчно оценено въ пълната му широта и тъкмо това е което дава на чувствания днесъ поетъ неговата най-трайна и най-очевидна стойностъ.

Животътъ и дѣлото на Чинтуловъ сж най-необикновенни, тѣй чудни и тѣй велики! Патриотъ и вдѣхновенъ пѣвецъ, той е гордостъ за народа ни.

Нека българското студентство се въдушевява отъ подвига на Чинтуловъ и никога да не угаса въ сѣрдцето си огъня, който поетътъ тѣй щедро разгаряше у народа ни.

Днесъ ние празнуваме благоговѣйно свѣтлата му паметъ. Закърменъ въ недрата на Балкана, расълъ посрѣдъ страданията и неволитѣ на своя подтиснатъ народъ, Чинтуловъ бѣше въплъщение на националния ни гений, съчетаващъ въ себе си волята, високия полетъ на поета и неизчерпаемата енергия на българската нация.

Да бѣде вѣчна паметъта му!

З. Измиревъ

Директоръ на Сливенската и. гимназия

Съ тѣзи редове желая да хвърля само общи мисли върху разнообразната дейностъ на тоя бележитъ сливенецъ. Той се смѣта справедливо за вдѣхновенъ първенецъ въ поезията ни. Неговитѣ заслуги като учителъ, музикантъ и борецъ, иматъ голѣма и неопенима стойностъ и заслужаватъ сжко така да прилѣкватъ вниманието на младежъта. Обаче, колкото и да бждатъ ценни отгълнитѣ духовни прояви на тоя знаменитъ българинъ, има нѣщо друго, което лежи въ основата на неговото съзнание, съставляващо извора и неспирниятъ подтикъ на творчеството му въ поезията, учителството, като общественикъ, борецъ и въ неговия частенъ живогъ. Разковничето на тѣзи дейности трѣбва да се търси въ строежа на неговата природа и онова магическо въздействие, което е упражнила майка му и

Поетъ, учителъ и музикантъ

незаличимитѣ детински спомени отъ родното му огнище и хайдушкия балканъ. Наистина, трогателна е картината, когато майка му го изпраща въ чужбина! Тя го придружава доста далечъ, вѣнъ отъ Сливенъ, презъ известната малка седловина, наречена „Спаси душа“ (Джанъ кургаранъ). Споредъ насъ, разговорътъ, воденъ презъ това прочуто придружаване, остава пжтеводна звезда презъ цѣлия животъ на Чинтуловъ. И действително, раздѣлитѣ думи, плачътъ, съзвигъ, майчинитѣ милувки, цѣлункитѣ и дълбокитѣ въздишки сж винаги магическата подкваса въ душата и сѣрдцето на нейния невръстенъ синъ, Хубавата мѣстностъ, презъ която е пжтувалъ, и незабравимитѣ покъртителни спомени отъ последнитѣ часове

съ майка си, сж заседнали дълбоко и навѣки въ съзнанието му.

Чинтуловъ не е билъ щастливъ при завръщането си отъ Русия да завари жива своята милозлива и хрисима майка. Страданиято му, тжгата по свидна майка, му наложиха да посвети една вдѣхновена пѣсенъ за нея. Но въпрѣки това печално обстоятелство, той, по силата на основнитѣ струни на неговия духъ, отдаде цѣлата си духовна и физическа мощъ въ полза на народа.

И ние го виждаме, споредъ животописнитѣ бележки, скромненъ, трудолюбивъ, съ удивителенъ замахъ и творчество, съ трепетно и искрено чувство, любовъ и вѣра въ бѣдещето. И така, ясно е, че Добри Чинтуловъ е нѣщъ прославенъ съгражданинъ,

понеже е вложилъ въ своята дейностъ високи и чисти пориви. Дѣлата му не сж били насочени несъзнателно и случайно, защото той си своя проницателенъ умъ е разбиралъ отлично, че единъ поробенъ народъ може да си извоюва свободата, когато неговитѣ водачи сж вѣрни, работливи и дълбоко проникнати отъ свѣтлитѣ му мечти да стане свободенъ народъ.

И наистина, неговитѣ революционни пѣсни: „Стани, стани, юнакъ балкански“, „Кжде си вѣрна ти любовъ народна?“ ще останатъ винаги паметни въ историята на нашето възраждане. Тѣ сж не само хубави поетически творби, но сжщевременно шеметно завладѣваха неспокойнитѣ души на П. Хитовъ, Х. Димитъръ и тѣхнитѣ четници. Любопитно е въ

това отношение въздействието на тѣзи пѣсни върху воеводата Пѣтлешковъ, който една вечеръ случайно подслушвалъ отдалечъ революционитѣ пѣсни на Чинтуловъ. Отъ този моментъ Пѣтлешковъ е спечеленъ за възстанието въ Батакъ и Перушица. Съ една речъ, Чинтуловъ е личностъ надарена съ топло чувство, състрадателно сѣрдце, поетическа дарба, съ музикаленъ талантъ. Всички тѣзи качества на Чинтуловъ сж едно разумно и логично съчитание, което ше бѣде винаги неизчерпаемъ източникъ на удивлението не само на нашето студентство и на нашиятѣ съграждани, но и на българския народъ, къмъ този нашъ мѣститъ поетъ, борецъ, музикантъ, учителъ и добъръ българинъ.

Проф. Д. Табаковъ

